

עפ"ת 15158/03/19 - עאמר עוויסאת נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 15158-03-19 עוויסאת נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90507619303
לפני כבוד השופט ערן קוטון
מערער
נגד
משיבה
מדינת ישראל
פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (להלן: "בית משפט קמא") שניתנה בגדרי המ"ש 2585-01-19.

ההליך בבית משפט קמא

2. לפני בית משפט קמא הוגשה בקשה להארכת המועד להישפט (להלן: "הבקשה").

3. הבקשה התייחסה להודעת תשלום קנס (להלן: "ההודעה") בגין עבירה של נהיגה מעל המהירות המותרת, אשר תועדה ביום 14/2/17 באמצעות מצלמת מהירות (להלן: "המצלמה").

המערער טען כי העבירה מושא הבקשה הובאה לידיעתו באמצעות תדפיס ניקוד שקיבל ממשרד הרישוי. המערער לא ידע קודם לכן דבר על העבירה ולא הוצג אישור מסירה שלפיו ההודעה נמסרה לו כדין. הרכב בו נעברה העבירה (להלן: "הרכב") רשום על שמו של המערער, אולם הוא נמכר ביום 13/12/16 לאדם אחר (להלן: "האדם האחר"), היינו עובר לביצוע העבירה. תנאי להעברת הבעלות ברכב היה תשלום מלוא סכום המכירה. ביום 13/12/16 נערו זיכרון דברים בין המערער לבין האדם האחר ונרשם בו כי המחיר הכולל ישולם בארבעה תשלומים.

נטען כי הותרת הרשעה בגין העבירה מושא ההודעה תגרום למערער נזק בלתי הפיך, בפרט שעה שבגין הרשעה זו ייזקפו לחובתו 8 נקודות. עוד נטען כי באם הקנס שולם אין בכך להוות תחליף לידיעה על ההודעה, שכן אי תשלום קנסות עלול להביא לעיקול חשבון בנק, עיקול רכב או תוספות פיגורים. נטען כי ההודעה מבוססת על תיעוד המצלמה וזו נגועה בחשש קריטי לאמינות הנתונים המופקים ממנה. כן נטען כי אם יסגרו שערי בית המשפט ייגרם למערער עיוות דין, לפיכך יש להאריך את המועד להישפט. אין לבוא חשבון עם המערער על השיהוי בהגשת הבקשה כיוון שלא היה מודע להודעה.

4. בית משפט קמא נדרש לתגובת המשיבה, אך משזו לא הגיבה נמנע מלתת החלטה בהיעדר תגובה וקבע דיון בבקשה. עובר לדיון נמסרה תגובת המשיבה שלפיה ההודעה נשלחה לכתובת המערער בדואר

רשום. בהמשך שולם הקנס בגינה. משכך סברה המשיבה כי אין כל מקום להיעתר לבקשה שהוגשה בשיהוי ניכר. בהמשך נענה בית משפט קמא לבקשות המערער להקדמת הדיון.

5. בדיון שהתקיים בבית משפט קמא נכחו המערער והאדם האחר ונשאו דבריהם.

האדם האחר סיפר כי רכש את הרכב מהמערער מבלי לשנות את רישום הבעלות. בהמשך מכר האדם האחר את הרכב. המערער סיפר שלא העביר את הבעלות ע"ש האדם האחר על מנת "לחסוך" יד. כן טען כי במועד ביצוע העבירה הרכב היה בבעלות האדם האחר, אם כי היה הוא עצמו רשום כבעל הרכב. לאחר מכן הוברר כי הרכב כלל לא היה בבעלות המערער בעת מכירתו לאדם האחר. בהקשר זה טען המערער כי קיבל את הרכב לחזקתו מבלי להעביר בו בעלות נוכח קיזוז דמי שכירות עם בעל הרכב.

6. ב"כ המערער הדגיש בבית משפט קמא שלא הוכח כי המערער הוא שקיבל את ההודעה. כן טען כי אף אם שולם הקנס על פי ההודעה אין לדעת אם המערער הוא ששילמו. לטענתו הותרת ההרשעה על כנה עלולה לגרום למערער עיוות דין.

החלטת בית משפט קמא

7. בהחלטה מקיפה, מנומקת ומפורטת שניתנה ביום 17/2/19 דחה בית משפט קמא את בקשת המערער תוך הפניה לפסיקה נרחבת, פסיקה מנחה ומחייבת.

8. בית משפט קמא קבע כי הקנס מושא ההודעה שולם ביום 5/6/17. משכך חולשת על המקרה הוראת סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ") הקובעת -

"שילם אדם את הקנס רואים אותו כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו. אולם הוראות סעיף קטן זה לא יחולו על אדם ששילם את הקנס ותובע ביטל את הודעת תשלום הקנס לפי סעיף קטן (ג) או על אדם שבית המשפט החליט לקיים את משפטו אף על פי שהודיע באיחור על רצונו להישפט כאמור בסעיף 230".

משכך, נוכח תשלום הקנס, רואים את המערער כמי שהודה במיוחס לו, הורשע ונשא את עונשו.

במצב דברים זה, בהתאם לפסיקה המנחה, הארכת המועד להישפט אפשרית במקרים חריגים ויוצאי דופן.

9. אשר לטענה כי לא המערער שילם את הקנס כי אם אחר בעל שם דומה או בן משפחה, נקבע כי הטענה נטענה בעלמא ואין לקבלה. חזקה כי אדם המשלם תשלום יודע בגין מה הוא משלם. בית המשפט אף לא מחויב לברר את נסיבות התשלום. בית משפט קמא לא התרשם כי הודאת המערער, על דרך תשלום הקנס, מקורה בנסיבות שלא היו תלויות בו.

10. אשר לסמכות בית המשפט שמקורה בהוראת סעיף 230 לחסד"פ, נקבע כי סמכות זו יש להפעיל בצמצום, רק מקום שהוכח כי האיחור בהגשת הבקשה נבע מסיבות סבירות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגיש את הבקשה במועד. בית המשפט יעתר לבקשה להארכת מועד להישפט אם קיימת סיבה מוצדקת, טעם ראוי או נימוק ממשי המסביר את האיחור בהגשתה, או אם השתכנע כי דחייתה עלולה לגרום לעיוות דין.

11. צוין כי ההודעה נשלחה בדואר רשום לכתובתו המדווחת של המערער במשרד הפנים. המערער לא הוכיח כי לא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה. משכך, לא נסתרה חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974.

בכל הנוגע לאי הצגת אישור המסירה, הרי די שהוכח כי ההודעה נשלחה בדואר רשום, אף אם לא הוצג אישור מסירה. חזקת המסירה מעבירה את הנטל אל כתפי הנמען להוכיח שלא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה. המערער לא הציג כל ראיה שיש בה כדי לסתור את חזקת המסירה, ואין די בטענות בעלמא כנגד תקינות המסירה. נקבע שמתשלום הקנס עולה כי ההודעה אכן התקבלה.

12. עוד נקבע שהעבירה בוצעה ביום 14/2/17 והקנס בגינה שולם ביום 5/6/17. בחלוף כשנתיים מביצוע העבירה הוברר למערער כי הוא נדרש לאמצעי תיקון. רק אז מצא המערער לנכון להגיש את הבקשה להארכת המועד להישפט. מכאן הסיק בית משפט קמא שהסיבה האמתית להגשת הבקשה באיחור נובעת מכך שהמערער חויב באמצעי תיקון על ידי משרד הרישוי.

13. אשר לחשש שמא ייגרם למערער עיוות דין, נקבע כי הוא לא פעל במסגרת הזמנים שקצב המחוקק לטיפול בהסבת ההודעה. אין בנימוקי הבקשה בכדי להצדיק מתן ארכה משמעותית של כשנתיים לאחר ביצוע העבירה. הטענה כי נודע למערער על ההודעה רק לאחרונה כשנדרש לאמצעי תיקון ממשרד הרישוי אין בה די. במצב דברים בו הרכב היה בחזקתו ובשימוש של האדם האחר אך הבעלות הרשומה נותרה על שם המערער בידיעתו ובהסכמתו משיקולי תועלת, חזקה כי המערער הבין את משמעות הדבר. אף מצופה היה כי יברר פרטים על אודות קבלת דוחות בגין עבירות תעבורה ויטפל בהם במועדים הקבועים בחוק, שכן אם לא יעשה כן תיוותר ההרשעה על שמו. המערער בחר במכוון להותיר את רישום הבעלות ברכב על שמו ואינו יכול להלין על איש.

14. אשר לטענה בדבר אמינות המצלמה, נקבע כי אין בה להצדיק את קבלת הבקשה לאחר כשנתיים מיום ביצוע העבירה ולאחר תשלום הקנס.

הוסיף והזכיר בית משפט קמא את פסיקת בית המשפט העליון שקבעה ברע"פ 9580/11 יוסף נ' מדינת ישראל (27/12/11) -

"בקשת המבקש לזנוח את הפרוצדורה ולהתמקד במהות, שובת לב ככל שתהא, אין בה כל ממש, שכן אם תתקבל טענתו, משמעות הדבר שלא יהיה לכך סוף, ובקשות הסבה יוכלו להיות מוגשות ללא תלות

בזמן ביצוע העבירה. אין להלום דבר זה, ולא זו היתה כוונת המחוקק ביצירת האפשרות של עבירות ברירת משפט, שכל מהותן לייעל ולקצר הליכים (ראו והשוו רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793, 800; ע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל (לא פורסם), פסקה 7).

15. בית משפט קמא אף התייחס לפסיקה אליה הפנה המערער, לרבות לפסיקה שהוזכרה בכתב לאחר הדיון, ומצא לאבחן אותה.

הודגש כי המערער בחר במכוון להותיר את רישום הבעלות ברכב על שמו על אף שמכר את הרכב ולא פעל במסגרת הזמנים שקצב המחוקק לטיפול בהסבת ההודעה. ההודעה התקבלה והקנס שולם ורק בחלוף כשנתיים ממועד ביצוע העבירה לאחר שהוטלו עליו אמצעי תיקון פנה לבקש את הסבת ההודעה. נקבע כי כל אלה מלמדים על הודאת המערער ועל פעולתו משיקולי תועלת ולא מנימוקים שאינם תלויים בו או משיקולי עיוות דין. אין אפוא בנימוקי הבקשה להצדיק מתן ארכה כה משמעותית, כשנתיים לאחר ביצוע העבירה.

הערעור

16. המערער ממאן להשלים עם החלטת בית משפט קמא.

בהודעת הערעור פירט המערער את השתלשלות האירועים בבית משפט קמא וביקש לבטל את החלטתו ולהורות על הארכת המועד להישפט. הודגש כי ההודעה לא נמסרה לידי המערער ולא הוצג כל אישור מסירה. כן נטען כי הרכב נמכר לאדם האחר והוא זה שביצע את העבירה שיוחסה למערער. עוד נטען כי לא הוכחה תקינות ואמינות המצלמה. נטען כי הנקודות שהצטברו לחובת המערער יחייבוהו לבצע מבחן עיוני ולעמוד בתקופה נוספת תחת הגדרת "נהג חדש".

המערער הלן על כך שבית משפט קמא לא אפשר את חקירת העדים והסתמך על תצוגה במסך מחשב ניד שהציגה המשיבה. על פי הטענה, בית משפט קמא לא התייחס בכובד ראש לטענות המערער והמערער לא קיבל בבית משפט קמא את יומו. הרכב בו נעברה העבירה נמכר לאדם האחר עובר לביצוע העבירה, והאדם האחר הוא שנהג ברכב בעת ביצועה. המשיבה לא הציגה את הודעת מפנ"א שלפיה נשלחה למערער ההודעה שלפיה העבירה בוצעה ברכב. למערער עומדת זכות לעיין באישור המסירה על מנת לבחון מי הוא שקיבל אותו, אם בכלל.

נטען כי לא המערער הוא ששילם את הקנס ובאם המשיבה סבורה אחרת היה עליה להוכיח זאת. עוד הוזכר כי לאחרונה נקבע בהליך נפרד כי המצלמה אינה אמינה. בעקבות כך, התקבלו ומתקבלות בקשות רבות להארכת המועד להישפט, נוכח החשש מעיוות דין. במקרה דנן, נצמד בית משפט קמא לפרוצדורה אולם יש להעדיף במקרה זה את עשיית הצדק. המערער עומד במגבלות הדין והיה על בית משפט קמא לקבל את בקשתו ולהאריך את המועד להישפט.

17. בדיון חזר ב"כ המערער ארוכות על טיעוניו הכתובים. כן נטען כי לא מן הנמנע שהקנס שולם על ידי

אדם אחר העונה לשמו של המערער ואשר קיבל את ההודעה למענו. אותו אדם עלום סבר שההודעה מכוונת אליו. בתום לב ביקש אותו אדם להסיר את עולה של ההודעה מכתפיו ולהימנע מהשלכות העלולות להיגרם מאי תשלום הקנס.

18. מנגד, ביקשה המשיבה לדחות את הערעור.

לגישת המשיבה, לא נפלה כל טעות בהחלטת בית משפט קמא ועל ערכאת הערעור להימנע מלהתערב בה. המשיבה הציגה תכתובת שנערכה עם המרכז לגביית קנסות, הוצאות ואגרות שלפיה הקנס בגין העבירה שולם ביום 5/6/17, אך לא ניתן לדעת את זהות המשלם. כן הוגש תדפיס מידע פלילי-תעבורה המתעד את הרשעותיו הקודמות של המערער בעבירות תעבורה. המשיבה הדגישה כי מששולם הקנס רואים את המערער כאילו הודה באשמה, הורשע ונשא את עונשו. במקרים אלו הארכת המועד להישפט תינתן באופן חריג ויוצא דופן, ותנאי זה לא מתקיים בענייננו. אמנם נסיבות תשלום הקנס לא הובררו, אך מששולם הקנס אין בית משפט מחויב לברר את נסיבות התשלום ואף אין הדבר רלבנטי. נטען כי אין זה סביר שאדם כלשהו יבחר לשלם את הקנס, בעוד שבהודעה מצוינים פרטיו המלאים של המערער, לרבות מספר הזהות שלו, מספר רישיון הנהיגה שלו, ומספר הרכב אשר היה בבעלותו בעת ביצוע העבירה. אמנם לא הוצג אישור מסירה בדבר קבלת ההודעה אולם זו נשלחה בדואר רשום למענו של המערער ודי בכך על מנת לעמוד בתנאי חזקת המסירה. מכל מקום, המערער היה מודע לקיומה של ההודעה וראיה לכך היא תשלום הקנס לפני המועד האחרון הנקוב בה. אף אם המערער היה מודע לקיום ההודעה ולהרשעה בגינה רק ביום 12/8/18, כך על פי טענתו (היום בו הופק אישור משרד הרישוי), הרי את הבקשה הגיש לבית משפט קמא לאחר כחמישה חודשים בשיהוי לא מוסבר ולא מנומק. נטען כי הסיבה האמתית להגשת הבקשה לבית משפט קמא היא החובה לבצע אמצעי תיקון עליה הודע למערער ממשד הרישוי ולא עיוות דין כלשהו שנגרם למערער.

19. אשר לטענות נוספות הובהר כי הרכב נרשם בבעלות המערער רק לאחר המועד בו, על פי טענתו, מכר אותו לאדם האחר. מכאן שהמערער כלל לא יכול היה למכור את הרכב לאדם האחר שכן הרכב טרם היה בבעלותו. בהמשך בוצעה העבירה בעוד המערער רשום כבעל הרכב. בהקשר זה היה עליו לברר אם בוצעו עבירות באמצעות הרכב באם באמת ובתמים הרכב לא היה בחזקתו. המערער לא פעל כנדרש וכמצופה והאחריות לעבירות המבוצעות באמצעות הרכב, חלה עליו כבעלים הרשום. המערער לא הוכיח כי הרכב אי פעם היה בבעלות האדם האחר. אף אין זה ברור כלל ועיקר הכיצד זכר האדם האחר שביצע עבירה לפני כשנתיים וכיצד רכש את הרכב מהמערער עוד טרם הפך המערער לבעליו.

20. בסופו של טיעון ביקשה המשיבה לדחות את הטענה בדבר אמינות המצלמה. לגישתה, הודעה המופקת אגב תיעוד המצלמה היא כשרה וקבילה כראיה. הליכים שונים ממשיכים להתנהל בגין עבירות שתועדו באמצעות המצלמה בבתי המשפט לתעבורה.

דין והכרעה

21. בחנתי את הנתונים שלפניי ושקלתי ענייניו של המערער.

22. רכבו של המערער תועד מבצע עבירת מהירות ביום 14/2/17. על פי ההודעה הרכב נסע בצומת כפר קרע ממזרח, במהירות של 122 קמ"ש, מקום בו המהירות המותרת לנסיעה היא 90 קמ"ש בלבד.

ההודעה בדבר ביצוע העבירה נשלחה למענו של המערער. ההודעה נושאת את פרטיו המלאים של המערער ונמסר בה כי המערער רשאי לשלם את סכום הקנס הנקוב עד ליום 15/6/17. הקנס שולם ביום 5/6/17. מכאן רואים את המערער כמי שהודה בביצוע העבירה שיוחסה לו בהודעה, הורשע על פי הודאתו, ונשא את עונשו.

בהודעה נרשם כי המערער רשאי להגיש בקשה להישפט "תוך המועד שנקבע לתשלום הקנס".

המערער לא הגיש לבית משפט קמא בקשה להישפט במהלך התקופה הקצובה לכך ואף לא בסמוך. המערער בחר לכאורה לשלם את הקנס שהוטל עליו בגין ביצוע העבירה. במועד ביצוע העבירה, נוכח רישומי משרד הרישוי, היה הרכב בבעלות המערער. ההודעה נשלחה בדואר רשום למענו הרשמי, הידוע והמוכר של המערער. ההודעה כוללת את כתובת המערער, את מספר הזהות שלו, את מספר רישיון ההיגה שלו ואת מספר הרכב בו בוצעה העבירה.

23. בנסיבות אלה, הגם שניתן להאריך את המועד להישפט, הרי זאת ייעשה רק במקרים חריגים ונדירים ואיני סבור כי המקרה הנוכחי בא בקהלם.

ראו לעניין זה: רע"פ 2096/07 כוכבי נ' מדינת ישראל (1/5/07); רע"פ 8927/07 אבו עסב נ' מדינת ישראל (29/1/08); רע"פ 7839/08 קורנפלד נ' מדינת ישראל (10/11/08); רע"פ 9540/08 מוסברג נ' מדינת ישראל (8/1/09); רע"פ 8353/12 בן ישראל נ' מדינת ישראל (29/11/12); רע"פ 8651/13 סקה נ' מדינת ישראל (31/3/14); רע"פ 4122/17 אדרי נ' מדינת ישראל (22/4/18); רע"פ 1896/18 הדני נ' מדינת ישראל (10/5/18); רע"פ 160/19 רבה נ' מדינת ישראל (14/1/19); עפ"ת (מחוזי חיפה) 51857-11-18 חמדאן נ' מדינת ישראל (3/12/18).

24. בית משפט קמא מצא לנכון לשמוע את דבריו של המערער ואת דברי האדם האחר. שניהם טענו כי האדם האחר רכש את הרכב עובר למועד ביצוע העבירה. מהחלטת בית משפט קמא ניתן להסיק כי דברי השניים לא התקבלו כהוויתם. קביעותיו של בית משפט קמא בחלקן הן קביעות עובדתיות.

הלכה עימנו לפיה ערכאת הערעור לא תתערב בקביעות מהימנות וקביעות עובדתיות שנקבעו בידי הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים. המקרה הנוכחי אינו אחד מהם. לערכאה הדיונית יתרון על פני ערכאת הערעור בכך שהיא מתרשמת מן הדוברים באופן בלתי אמצעי ובוחנת לעומק את גרסאותיהם.

לכך יש להוסיף כי בעת ביצוע העבירה, ביום 14/2/17, היה המערער בעל הרכב מושא ההליך. הבעלות הועברה ע"ש המערער לראשונה ביום 5/2/17 וביום 12/9/17 הועבר הרכב לבעלות אחרת. משום מה, לא הבעלים שקדם למערער ולא הבעלים שעקב אותו חתמו על תצהירים בדבר נסיבות העברת הבעלות. איש מהם

אף לא זומן לעדות בבית משפט קמא, למרות שנוכח גרסאות המערער והאדם האחר גרסתם היתה חיונית. הימנעות המערער מלזמנם מעמידה את גרסתו בספק. האדם האחר אשר התייצב בבית משפט קמא וטען כי רכש את הרכב מהמערער וביצע את העבירה שיוחסה למערער, מעולם לא היה הבעלים הרשום של הרכב. יתרה מכך, זכרון הדברים שנערך בין המערער לבין האדם האחר באשר לרכישת הרכב, נערך ביום 13/12/16, עוד בטרם היה המערער בעל הרכב. היינו, במועד הנטען כלל לא יכול היה המערער למכור את הרכב.

25. המערער טען בדיון בהליך דנן שהקנס שולם רק בעקבות קבלת הודעה מהמרכז לגביית קנסות, הוצאות ואגרות. לעניין זה הוברר, בניגוד לטענת המערער, כי הקנס שולם במסגרת 90 הימים שנקצבו לתשלומם בטרם חלף המועד האחרון לתשלום (15/6/17). ההודעה בה מצוינים פרטי המערער בכללותם נשלחה בדואר רשום למענו המוכר של המערער. מכאן שניתן היה להחיל את חזקת המסירה. אף אם חזקת המסירה לא היתה חלה הרי נוכח מועד ביצוע העבירה, מועד העברת הבעלות על שם המערער, משלוח ההודעה בדואר רשום, פרטי המערער המצוינים בהודעה, ומועד תשלום הקנס, ניתן היה להסיק כי המערער קיבל את ההודעה (בניגוד לאמור בעפ"ת (מחוזי חיפה) 48179-03-18 **שניידר נ' מדינת ישראל** (16/5/18) בו הקנס לא שולם). אף טענת המערער שאדם עלום כלשהו בחר לשלם סכום של ₪ 750 על לא עוול בכפו אינה סבירה בנסיבות העניין.

26. זאת ועוד, תדפיס הניקוד ממשרד הרישוי שהופק על שם המערער נערך ביום 12/8/18. התדפיס כולל התיחסות מפורשת לעבירה מושא ההליך ולהודעה. אלא שבקשת המערער הוגשה לבית משפט קמא רק ביום 6/1/19 מבלי שהוסבר השיהוי המשמעותי בהגשת הבקשה.

27. אשר לטענה שלפיה נגרם למערער עיוות דין בשל הספק באמינות המצלמה, הרי לו היה המערער סבור כי יש ממש בטענה זו לא היה טורח לשלם את הקנס לאחר קבלת ההודעה. לחילופין היה המערער מגיש באופן מיידי בקשה להישפט או בקשה להאריך את המועד להישפט בסמוך לתקופה הקצובה. עוד יוער כי לפי המידע התעבורתי שהוגש גם ביום 25/8/17 נעברה בידי המערער עבירת מהירות נוספת וזו תועדה באמצעות מצלמת מהירות. ביום 10/12/17 שולם הקנס (בסך ₪ 250) גם בגינה.

נוכח השתלשלות ההליך סבורני כי אין מקום לקבל טענה זו בפרט שהמשיבה סבורה שבידיה ראיות אשר בכוחן להוכיח את תקינות ואמינות המצלמה.

28. אף אם היה ניתן לקבל את הטענה שלפיה לא המערער הוא שביצע את העבירה, הרי שהרשעתו מבוססת על בעלותו ברכב. כבעלים מוחזק המערער כמי שביצע את העבירה וכבעלים היה עליו לברר כל שניתן על אודות עבירות שנעברו באמצעות הרכב. לא נטען וודאי שלא הוכח כי המערער נקט בפעולה כלשהי על מנת לקבל פרטים על עבירות שנעברו באמצעות הרכב.

29. בשקלול הנתונים, הגם שלטעמי היה מקום לאפשר לבאי כוח הצדדים לחקור בחקירה ראשית

ובחקירה נגדית את המערער ואת האדם האחר, הרי משמע בית משפט קמא את דברי השניים והתרשם משניהם באופן בלתי אמצעי, איני סבור כי נגרם למערער עיוות דין בהליך שהתנהל בבית משפט קמא. אף איני סבור שעלה בידי המערער להוכיח שעניינו הוא מקרה חריג וייחודי אשר יש בו להצדיק את הארכת המועד להישפט. זאת לאחר שהקנס בגין ביצוע העבירה כבר שולם במסגרת המועד הקצוב לכך בחוק, לפני כשנה ועשרה חודשים.

30. משאלו הם פני הדברים סבורני כי לא נפל פגם בהחלטתו של בית משפט קמא, ודאי לא פגם המצדיק התערבות. אין בידי אפוא להיעתר לערעור.

הצדדים הסכימו כי פסק הדין יינתן בהעדרם.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים ותוודא קבלתו.

ניתן היום, כ"ד אדר ב' תשע"ט, 31 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.